

Kl. 15.20

En samlet database over indsamlede genstande vil også være et nyttigt redskab i den kassations- og udskilningspolitik, der nødvendigvis må fastlægges. Vi lever i et samfund, der producerer stadig flere værker, genstande og begivenheder. Vi udvikler nye modeller af alting, nye teknologier, ny kunst, underholdning osv. Kulturarven vil til evig tid forøges. Vi frembringer i stigende tempo nye bøger, arkivalier og kunst, og samtidig dukker der genstande op fra fortiden, som vi ønsker at bevare, og da alt er for-gængeligt og underlagt nedbrydningens ubønhørlige lov, vil bevaringsopgaven vokse og vokse.

Så vi har behov for en konstruktiv bevaringsstrategi og til en koordineret indsamlingspolitik for at sikre, at bevaringsopgaven kan løses ordentligt, men vi har også behov for en konsekvent kassationspolitik. Men kassation skal være meget gennemtænkt. Udgangspunktet for museernes kassation i samlinger kunne muligvis være, at kassationer ikke må blive et incitament for det enkelte museum til økonomisk vinding; der skal tages helhedshensyn til kulturarven; der skal tænkes langsigtet for at minimere risiko for senere fortrydelse; det skal dreje sig om genstande, der findes i større tal; museet kan identificere og motivere forslag; genstandene kan tilbydes andre museer via Kulturarvsstyrelsens hjemmeside, og Kulturarvsstyrelsen tager endelig stilling til udskillelsen.

Vi skal værne om vores kulturarv. Den rummer spor og fortællinger om vores fortid, som er afgørende for vores fælles forståelse. Men vi skal udvælge og bevare med både omtanke og frem-syn, så vi fortsat kan levere den væsentlige kulturarv videre til de generationer, der kommer efter os.

Jeg skal på vegne af samtlige partier i Folketingsretten fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget

- anerkender det store arbejde med udredningen om bevaring af såvel den fysiske som den elektroniske kulturarv,
- konstaterer, at udredningen berører et bredt problemfelt, der gælder både for de statslige og de ikkestatslige institutioner, men at udredningens konkrete økonomiske anbefalinger sigter mod det statslige ansvarsområde,

- konstaterer, at udredningen peger på et behov for en fremtidig strategi på det kulturhistoriske område, herunder en koordineret indsamlings- og kassationsstrategi,
- noterer sig, at kulturministeren har oplyst, at Kulturarvsstyrelsen har besluttet, at industrisamfundets kulturarv skal være det første satsningsområde for styrelsen, og
- støtter udredningens forslag om det størst mulige samarbejde mellem institutioner på arkiv-, biblioteks- og museumsområdet og på tværs af det ikkestatslige og det statslige område,

opfordrer Folketinget regeringen til at præsentere et udspil som opfølgning på udredningens anbefalinger i forbindelse med fremlæggelse af forslag til finanslov for 2004.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 106).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se ovenfor*). Dette forslag fremsat af samtlige partier indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Selv om vi er enige i forslaget til vedtagelse, så skal der jo være en forskel på at være i regering og opposition, og derfor vil jeg gerne have fru Ester Larsen til at uddybe bemærkningerne omkring den der frygt, der har været i nogle kredse for, at umistelige værdier skulle gå tabt i kraft af, at vi ikke har værnet nok om kulturarven.

Kl. 15.25

Er det ikke rigtigt forstået, at når de røde lamper ikke lyser så markant, er det jo, fordi udredningen giver anvisninger på, hvad der skal til for at undgå, at vi mister det. Man kan ikke bare lade stå til, for så går værdier faktisk tabt, og det er derfor, det er ret vigtigt, ikke som en løsning, men som en forudsætning for den langsigtede strategi, at vi får ordentlige, sunde, klimastyrede magasiner. Det er jo ikke løsningen; det er jo forudsætningen for, at vi kan forske i fortiden og kulturarven. Det synes jeg er vigtigt at understrege.

Så lige til sidst også vedrørende spørgsmålet om nutidens, industrisamfundets kulturarv. Det er klart, at jo materielt rigere vi bliver, jo flere ting må nødvendigvis indgå i kulturarven, og det betyder faktisk også, at vi er nødt til at samle mere og mere ind, selv om der selvfølgelig også skal være en eller anden form for kassationsstrategi.